

Full diocesà

11 de gener del 2026

p6 — Síntesi del missatge del Papa per a la Jornada Mundial de la Pau

p7 — Excepcional descobriment d'un fresc del Bon Pastor

Pelegrins d'esperança: donar gràcies a Déu pels fruits del Jubileu

Amb una bona presència de fidels, la tarda del darrer diumenge de l'any va tenir lloc a la catedral de Vic la clausura diocesana del Jubileu 2025. Era el mateix escenari on l'any passat va obrir-se un any sencer en què la diòcesi ha viscut amb tota l'Església universal aquest temps de gràcia i d'esperança.

Us oferim l'homilia del nostre bisbe:

El Senyor ens ha concedit de poder celebrar aquest Any Sant amb tot el que ens ha aportat, per mitjà de la misericòrdia divina vessada abundantment entre nosaltres. La gran perdonança, que neix de l'amor entranyable del nostre Déu, s'ha prodigat per mitjà de la indulgència plenària en tantíssimes persones que amb cor humil i penedit s'han apropiat als sacraments de l'Eucaristia i de la reconciliació, tot pelegrinant

als temples jubilaris o en les circumstàncies personals de caritat, malaltia o empresonament. Per això, perquè ha estat immens l'amor misericordiós de Déu a favor nostre durant el Jubileu, el nostre cor exulta d'alegria i, seguint les indicacions de l'apòstol, no podem fer res més que acomplir el que ell ens ha dit: *Agraïts a Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit.*

Vam iniciar el camí jubilar com a diòcesi el mateix dia de la festa de la Sagrada Família de l'any passat. Ho férem seguint les indicacions del papa Francesc, que havia convocat el Jubileu de l'any del Senyor 2025 amb la butlla *Spes non confundit*, en què ens indicava com havíem de viure aquest temps de gràcia: essent «Pelegrins d'esperança».

(Continua a la p. 4.)

«Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés»

Baptisme del Senyor / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meva ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

»Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

(42,1-4.6-7)

Salm responsorial

Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.
[28]

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots. »Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

(10,34-38)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Sóc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu vénis a mi?» Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer.»

Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

(3,13-17)

«Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui»

«Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut»

Andrey Castrillón, prev.

Encara sentim el ressò de Nadal quan la litúrgia ens porta a les ribes del Jordà. A simple vista, la imatge és senzilla: Jesús baixa a l'aigua com qualsevol altre pelegrí. Però en aquest mateix gest s'hi desplega una realitat més fonda: la presència del Pare que parla i de l'Esperit que reposa sobre el Fill. És una escena que deixa entreveure el misteri trinitari de Déu que es manifesta en el ritme ordinari de la vida dels homes. Jesús es fica al riu amb una actitud que defineix tot el seu ministeri. El verb grec «*baptizo*» indica una immersió completa, cosa que ajuda a comprendre quina és la missió de Jesús: ell entra en la vida del seu poble, en la seva història fràgil i necessitada. El servent del Senyor de qui parla el profeta Isaïes pren rostre en les paraules i accions de Jesús. Ell és la llum de les nacions, el qui dona la vista als cecs, el qui allibera els presos. La seva proximitat és el reflex de la compassió i la misericòrdia divines. Des d'aquí es comprèn el baptisme dels cristians. Som incorporats —submergits— en aquesta manera d'estar en el món: una manera que restaura, que fa possible un nou començament, que manté viva la confiança. La missió dels batejats no és una tasca afegida, sinó la conseqüència natural d'haver rebut l'Esperit i de viure com a fills de Déu.

Per això, en la vida quotidiana, la gràcia del baptisme es fa visible quan ens comportem amb fidelitat al projecte de Déu que fa créixer l'esperança, que ens mou a posar pau enmig de tantes tensions i ens capacita per a sostenir en silenci a qui travessa un moment difícil. És així com el camí que Jesús ha iniciat al Jordà continua avui amb el nostre testimoni creient i creïble de l'amor de Déu.

La imatge

Amb sant Mateu, que enguany ens acompanya, s'obre el cel, i la terra acull el Messies, el Fill de Déu Salvador. I comencen les mediacions: si Joan Baptista no hagués accedit a batejar-lo, el Messies no s'hauria presentat al món, almenys d'aquesta manera. No ho oblidem quan potser patim perquè Crist es faci present en el nostre món i veiem que no hi ha cap Joan que n'ofereixi un testimoni escaient.

Baptisme de Crist (1575-1580).
Christoph Schwarz

Agenda

Lit. hores: Setmana I

12 dilluns

—Sant Arcadi, mr.
1S 1,1-8 / Salm 115 / Mc 1,14-20

13 dimarts

—Sant Hilari de Poitiers, bisbe i dr.
—Sant Gumersind, prev. mr.
1S 1,9-20 / 1S 2 / Mc 1,21b-28

14 dimecres

—Sant Malaquies, profeta
1S 3,1-10.19-20 / Salm 39 / Mc 1,29-39

15 dijous

—Sant Pau, primer ermità
—Sant Maur (Maure o Mauri), abat
—Sts. Habacuc i Miquees, profetes
1S 4,1-11 / Salm 43 / Mc 1,40-45

16 divendres

—Sant Marcel I, papa
—Sant Fulgenci, bisbe
1S 8,4-7.10-22a / Salm 88 / Mc 2,1-12

17 dissabte

—Sant Antoni Abat
1S 9,1-4.10b.17-19;10,1a / Salm 20 / Mc 2,13-17

18 diumenge II de durant l'any / Cicle A

—Santa Prisca, mr.
Comença l'Octavari de pregària per la unitat dels cristians Jornada de la infància missionera
Is 49,3.5-6 / Salm 39 / 1C 1,1-3 / Jo 1,29-34

L'esperança que no defrauda: balanç d'un Jubileu viscut en clau de fe i comunió

Redacció

(Prové de la p. 1.)

En la butlla reflexionava sobre la veritable esperança cristiana i ens convidava a obrir els ulls i el cor als signes d'aquesta virtut teològica que el Senyor suscita enmig del nostre món. Ho hem intentat de fer posant-nos en camí —realitat pròpia de tot jubileu— vers les basíliques i els temples jubilaris. Ho hem fet junts en els diversos pelegrinatges convocats, tant per la Santa Seu, com per la diòcesi, pels arxiprestats o per les parròquies i associacions. Vull assenyalar, entre altres, els romiatges a Roma, tant el diocesà pròpiament dit, com el dels joves, el dels preveres i diaques, així com la participació diocesana en els pelegrinatges dels comunicadors socials, dels *influencers* catòlics, de la catequesi, etcètera. També cal assenyalar el Jubileu diocesà a la catedral el setembre passat i els que s'han dut a terme en els tres altres temples ju-

bilars de la diòcesi: la Seu de Manresa, Santa Maria d'Igualada i el monestir de Santa Maria de Ripoll. Solament el Senyor sap tots els dons que ha obrat en el cos i l'ànima de tots els qui amb fe han acollit la misericòrdia divina. Que Déu sigui glorificat en la seva obra a favor nostre durant el Jubileu dels 2025 anys del naixement de nostre Senyor Jesucrist!

Els signes d'esperança que ens convidava a mirar Francesc, papa, ens havien d'ajudar a obrir els ulls a l'acció de Déu enmig nostre. L'esperança cristiana ens dona la certesa que el Senyor no abandona mai la humanitat. Malgrat les foscor que de vegades sembla que s'imposin en el nostre món, l'esperança ens diu que la llum sempre venç, perquè no pot morir mai, ja que *Déu és llum, i en ell no hi ha foscor de cap mena* (1Jn 1,5). La pau, tan necessària en el nostre món, té una clau que mai no podem oblidar, com ens ensenya

el sant pare Lleó: «una pau desarmada i desarmadora», la qual ha de ser una opció personal que cal conrear i defensar, des d'aquell convenciment de sant Agustí: «Si voleu atreure els altres vers la pau, sigueu els primers a posseir-la i retenir-la. Que cremi en vosaltres el que posseïu per a encendre-ho en els altres» (*Sermó 357, 3*).

El món de la malaltia i l'ancianitat també se'ns ha manifestat com un lloc d'esperança, pel testimoni dels qui afronten la feblesa posant la confiança en Déu. Suportar la malaltia des de la fe ha estat per a alguns lloc de trobament amb el Déu vivent. Tenir cura dels més febles manifesta grandesa de cor i veritable humanitat. El nihilisme que vol imperar entre nosaltres no pot trencar mai la convicció que la vida humana és un do de Déu i que ell és l'únic Senyor. Cap llei humana no pot estar per damunt de la voluntat divina. La defensa de la vida

5 –actualitat diocesana

humana sempre i en tot moment, des del si matern, santuari de la vida, fins al llit del dolor que, amb paraules del beat Pere Tarrés, «no és altra cosa que la creu on el malalt sofreix», l'hem de fer nostra en tota circumstància. La mirada de l'esperança obre un horitzó nou a aquell que des de la fe en Crist mira el misteri de la vida humana.

Com ja he dit abans, avui celebrem la festa de la Sagrada Família, la qual cosa ens convida a contemplar la família de Natzaret: Jesús, Maria i Josep; i en ella, la grandesa de la família humana. La grandesa de la família ve de Déu mateix, ell n'és l'autor, com a creador. Els homes i dones hem estat creats a imatge i semblança de Déu. La comunió en Déu és la mateixa essència de la vida en general i de la família en particular: Déu és amor. Per això la família té la seva arrel en l'estimació, en la comunió amorosa de l'espòs i l'esposa. La unió matrimonial de l'home i la dona és reflex de l'amor en Déu mateix. Per això, l'expressió d'amor conjugal duu en si mateixa l'obertura a la vida, en la meravella de la procreació. Adonem-nos-en: solament els cristians i els jueus tenim aquest concepte de crear amb Déu, referit a la concepció de la vida humana en el si matern, com a fruit de l'amor dels esposos. Dic això perquè el papa Francesc, en la butlla de convocatòria del Jubileu, ens parlava de la pèrdua del desig de transmetre la vida com a signe de pèrdua d'esperança i convidava a una obertura a la vida amb una maternitat i paternitat responsables. I en concret afirmava: «La comunitat cristiana, per tant, no es pot quedar enrere en el seu suport a la necessitat d'una aliança social per a l'esperança, que sigui inclusiva i no ideològica, i que treballi per un futur que es caracteritzi pel somriure de molts infants

que vinguin a omplir els bressols buits que hi ha en moltes parts del món.» Jo també, com a bisbe vostre, faig una crida a la fecunditat generosa dels matrimonis cristians. Tinguem clar que el futur no està solament en els drets aconseguits, en unes lleis millors, ni en les estructures, sinó principalment en els fills i filles que tinguem com a famílies i com a Església. Els fills manifesten clarament un futur d'esperança.

També necessiten signes d'esperança els joves, els quals, en raó de la seva edat, haurien d'estar plens d'aquesta virtut que obre al davant un futur. En una societat en què predomina el materialisme i l'hedonisme, què n'és, de difícil, per al jovent trobar raons per mirar un futur obert, transitable i fecund! Malgrat això, el Senyor ens ha fet el do entre nosaltres, en aquest any 2025 que s'acaba, de joves, noies, que truquen a la porta de les comunitats cristianes demanant el baptisme, la confirmació i participar en la taula eucarística, així com també d'altres amb el desig d'aprofundir en la nostra fe. Enmig d'un desert entre la joventut de la nostra terra, hi ha cer-

cadors de sentit que desitgen l'aigua de la vida que brolla del cor obert de Crist. I això ens ha omplert d'esperança, perquè ens ha fet redescobrir més i més que Déu és viu i que el cor de tota persona té set de Déu. Es fa palesa en aquest jovent aquella recerca tan coneguda expressada per sant Agustí al començament de les seves *Confessions*: «Ens heu fet, Senyor, per a vós, i el nostre cor no s'acquiesça fins que no reposa en vós.»

Germans estimats, són moltes les realitats d'esperança que hem redescobert en aquest Jubileu que ara ens disposem a clausurar en l'àmbit diocesà. No sé si hem aconseguit del tot el que ens proposava el sant pare Francesc en la butlla de convocatòria com a meta a aconseguir durant aquest període: «Que pugui ser per a tothom un moment de trobament viu i personal amb Jesús, el Senyor» (*Spes non confundit*, 1); però el que sí que hem après en aquest temps de gràcia és a no perdre mai l'esperança. Certament que hem fet camí, però encara ens resta molt a fer quant a caritat i evangelització perquè molts puguin trobar-se amb el Crist vivent [...].

La pau de Crist: desarmada, desarmadora i font d'esperança

Síntesi del missatge del Sant Pare per a la 59a Jornada Mundial de la Pau

La salutació de Jesús ressuscitat, «La pau sigui amb vosaltres!» (Jn 20,19.21), no solament desitja la pau, sinó que transforma el qui la rep. Aquesta pau no és una simple absència de conflicte, sinó un do que il·lumina i fortifica la vida humana, resistint la violència i les tenebres del nostre temps. La pau de Crist travessa la foscor de les pors i les injustícies, revelant-se fins i tot en contextos adversos, i es manifesta en aquells que treballen incansablement per aconseguir-la, com a guàrdies d'esperança davant la «tercera guerra mundial a trossos». Sant Agustí exhortava a posseir la pau primer en un mateix per a irradiar-la als altres: «Que cremi en vosaltres el que posseïu per a encendre els altres».

Una pau desarmada

Jesús lliura una pau diferent a la del món, desarmada i no violenta (cf. Jn 14,27; Mt 26,52). Aquesta pau desafia les lògiques de la guerra i la força, proposant un camí de misericòrdia i respecte al proïsme. Davant l'escalada militar, l'augment de la despesa en armament i la delegació de decisions bèl·liques a les màquines, la pau cristiana s'oposa amb fermesa a la por i al domini basat en la força. La veritable pau exigeix desarmar el cor, escoltar els altres i conrear l'esperança, encara que la impotència davant els conflictes sembli inevitable.

Una pau desarmadora

L'encarnació i la fragilitat de Crist revelen que la bondat i la humilitat són desarmadores. Déu es fa infant, vulnerable, ensenyant que la cura dels més fràgils obre a una comprensió més profunda de la vida i de la justícia. Sant Joan XXIII destacava que el desarmament veritable requereix una transformació interior, una confiança mútua i una cooperació sincera entre els pobles. La pau es construeix amb el diàleg, l'educació, l'oració, l'espiritualitat i la solidaritat, i no pot dependre tan sols de l'equilibri militar.

Camins d'esperança i compromís

El Jubileu de l'Esperança ens recorda que cadascú pot contribuir al desarmament del cor i de la vida social a través d'iniciatives de justícia, participació no-violenta i fraternitat. La construcció de societats civilitzades, conscients i solidàries permet de contrarestar la desesperança i el fatalisme. Inspirats per les Escriptures i els papes, som convidats a ser testimonis actius de la pau, transformant les espases en arades i caminant a la llum del Senyor (cf. Is 2,4-5). La pau de Crist és un camí d'esperança, llum i amor que, malgrat ser fràgil, té el poder de canviar el món.

Descobreixen un fresc paleocristià excepcional del Bon Pastor

Un recent descobriment arqueològic a la necròpolis de Hisardere, en l'antiga Nicea, ha captat l'atenció internacional. Durant la campanya d'excavacions del 2025 els arqueòlegs han posat al descobert un fresc excepcional datat del segle III dC, que representa el Bon Pastor, un Jesús jove, sense barba i amb una túnica senzilla. La peça destaca per la seva estètica romana i la seva singularitat, ja que fins ara mai no s'havia documentat una imatge similar a l'Anatòlia.

El fresc constitueix un avanç significatiu en l'estudi de l'art paleocristià i aporta noves pistes sobre les rutes culturals i religioses de l'època. La imatge del Bon Pastor és un dels motius més antics del cristianisme, i la seva presència a Iznik suggereix connexions que encara no havien estat prou explorades.

El projecte arqueològic s'ha desenvolupat amb permís del Ministeri de Cultura i Turisme de Turquia i sota la direcció del Museu d'Iznik.

La necròpolis de Hisardere, utilitzada entre els segles II i V dC, acollia tant famílies adinerades com membres de capes socials més modestes, un mosaic social reflectit en la diversitat arquitectònica de les tombes. Entre les més destacades hi ha les «Tombes de cambra amb teulada de lloses de terracota», un tipus únic d'Iznik que és clau per a entendre les tradicions funeràries locals.

Aquest descobriment no sols enriqueix el coneixement sobre la iconografia cristiana primerenca, sinó que també ofereix una mirada excepcional a la vida i creences de les comunitats d'Iznik en plena Antiguitat tardana.

El llibre

Pregar amb Gaudí des de la Sagrada Família

David Jou

Editorial Claret

86 pp.

18,52 euros

Antoni Gaudí va ser profundament cristià, humilment cristià i imaginativament cristià, i Crist es va convertir en la seva referència inequívoca, especialment en els darrers anys de la seva vida.

Tot en la Sagrada Família, tan rica en detalls, símbols i suggeriments espirituals, expressa aquesta inspiració profunda.

La basílica de la Sagrada Família és, a través dels seus símbols i formes arquitectòniques, una immensa oració feta pedra, dirigida a Déu i destinada a inspirar el visitant a descobrir-lo i celebrar-lo.

Aquest llibre invita a considerar el temple de la Sagrada Família com un àmbit de pregària, a més de la seva espectacular singularitat estètica i de la seva riquesa de significats culturals i espirituals.

Una pau desarmada i desarmadora

Romà Casanova, bisbe de Vic

No podem perdre l'oportunitat d'acollir el missatge del Sant Pare amb motiu de la Jornada Mundial de la Pau, celebrada el proper 1 de gener. I, en concret, fer una reflexió sobre «una pau desarmada i desarmadora», lema que acompanya el mestratge de Lleó XIV des de les seves primeres paraules el dia de la seva elecció: «La pau sigui amb vosaltres.» Aquesta és la pau de Crist ressuscitat, una pau desarmada i una pau desarmadora, humil i perseverant. Prové de Déu, de Déu que ens estima a tots incondicionalment.»

Davant la violència i la por del món actual, estem cridats a viure i construir una pau concreta, confiada i activa.

Els cristians som els qui hem acollit les paraules de Jesús en la seva resurrecció: *Pau a vosaltres*. Paraules que han donat molt de fruit en tantes i tantes persones al llarg de la història, essent testimonis que l'obra de Crist en el món continua, «esdevenint fins i tot més perceptible i lluminosa en la foscor dels temps». La fe en el Ressuscitat ens ha de fer descobrir més i més que «la pau existeix, vol habitar-nos, té el poder suau d'il·luminar i eixamplar la intel·ligència, resisteix a la violència i la venç»; i això enmig d'un drama que Francesc, papa, va definir com a «tercera guerra mundial a trossos».

La tenebra no ens ha de fer oblidar la llum. Hem de deixar que l'esperança s'obri pas en el nostre cor i en les nostres existències. La pau és una opció personal que cal conrear i defensar, des d'aquell convenciment de sant Agustí: «Si voleu atreure els altres vers la pau, sigueu els primers a posseir-la i retenir-la. Que cremi en vosaltres el que poseïu per a encendre-ho en els altres» (*Sermó*, 357, 3). Hem

d'estar ben convençuts que la pau no és un ideal inabastable. Quan manquen les idees, es trenquen els ponts, es fa un relat que justifica l'agressivitat —oblidant on és capaç d'arribar la humanitat—, quan es cau en una obsessió permanent de defensa i de seguretat, l'únic que resta és el que estem veient: una cursa desaforada de despeses militars, assolint la xifra del 2,5 % del PIB mundial.

És aquest el camí de l'autèntica humanitat? Doncs, no. Com podem no voler la pau, tot mirant els nostres fills, els més petits, els més febles? La pau no és un ideal inabastable. Hem de ser capaços d'un desarmament integral, el qual suposa fer desaparèixer la psicosis bèl·lica i fer néixer la confiança recíproca com a primer pas per a la pau. I el repte de cada comunitat cristiana és convertir-se en «casa de la pau» on s'aprèn a desactivar l'hostilitat mitjançant el diàleg, on es practica la justícia i la pau».

